

Invențiuni

Acum 15 352 ani a fost inventată păpădia. Mai exact acum 15 352 ani, două luni, trei zile, patru minute, 33 secunde a fost inventată păpă.

Asta ne mai lipsea. Un dezastru!

Vântul, inventat ceva mai 'nainte, își făcu datoria, împrăștie drăciile alea, semințele în formă de parașută, drăciile ce zboară peste tot și, când inventatorul reveni din concediu, văzu o planetă în întregime galbenă.

I se făcură reproșuri! Culoarea asta nu convine oricui, provoacă, zice-se, nevroze, irită conjunctiva ochilor de culoare deschisă, deci dă catar conjunctival, conjunctivită și alte scheme neplăcute pentru ochi și nervi.

Inventatorul luă vitamina C forte, vitamina B 6, mănă mult pește să-i vină fosforul la cap și inventă anti-păpădia, *saxifraga carnivora*.

Altă catastrofă!

Saxi-car, anti-păpădia, hali în treacăt toate păpădiile și se proclamă stăpână peste toate, chiar și peste oameni, prin urmare ghinionistul inventator, după ce se mai îndopă cu vitamine, reuși să născocească anti-anti-păpădia, *saxifraga saxifraga*, și astfel se instalează un oarecare echilibru.

Pe urmă, inventatorul, după o meritată odihnă la clinica de ergo... cum dracu-i spune? – inventă archeopterixul, pe care, fiind imperfect croit, îl transformă

în vultur și în vrabie. Iată cum marile proiecte se metamorfozează în vrăbii. Pe urmă, acest inventator minunat născoci nucul – asta, da! –, jderul și alte viețuitoare și plante și, ca o culme a perfecțiunii, inventă omul.

Culme a perfecțiunii, pe drakku! Omul acela avea un singur ochi! Inventatorul concepu ursul de cavernă, ursul polar, ursul carpatin, apoi se mai odihni.

Mare inventator, dar nu prea gândea!

Omul cu un singur ochi nu avea *unghi vizual*, sau cam așa ceva, și din această cauză nu era în stare să determine distanțele.

Inventatorul descoperi holera, care decimă omul cu un singur ochi, după care îl perfecționează, croindu-l cu doi ochi, și acum totul era în regulă cu unghiul vizual.

Dar inventatorul n-avea pace, acolo, la ergoterapie, i-au dat niște injecții nepotrivite, el inventă scarlatina și alte delicii de acest soi... Dar nici acum nu era bine! Omul cu doi ochi avea o singură ureche și nu putea să determine locul de unde vin sunetele, deci inventatorul, după noi schițe și meditații, inventă omul cu două urechi, așa cum îl știm azi (după ce inventase ciuma bubonică pentru a decima omul imperfect, cu o singură ureche).

După un timp, într-o inspirație, poate nefericită, inventatorul inventă femeia și o aduse în fața omului. Omul o examinează și-i întoarse spatele. Inventatorul o cercetă și el și, după alte cugetări, ajunse la concluzia că primului model de femeie îi lipsește ceva, de-aia trimise asupra ei un stol de microbi, care o și lichidară, apoi făcu o femeie căreia să nu-i lipsească nimic, femeia perfectă. De data asta, omul nu-i mai întoarse spatele.

Tot fojgăind pe planetă, atingând trunchiurile și stâncile cu bagheta magică de făcut invenții, o țandăra sări din baghetă...

Inventatorul nu observă, ci, ostenit, plecă într-un lung concediu.

De absența lui se folosi omul, care găsisese, absolut întâmplător, *țandăra magică*.

Și inventă focul, roata, guma de mestecat, Pepsi și multe altele.

Când reveni de la odihnă, inventatorul se luă cu mâinile de cap.

Îl apucase durerea de cap!

Antinevralgicul nu se inventase încă. Îl inventă pe dată.

Însă din nou se luă de cap, îl apucă iar durerea, când văzu ce văzu.

Undeva, pe un ocean, două flote imense se nimiceau una pe alta cu mare spor și zor!

Fiindcă acela care găsisese *țandăra magică* descoperise și praful de pușcă și altele...

„No, bine“, mârâi inventatorul. Mai privi o clipă și decise: „Am să mă izolez undeva, ca să vă pedepsesc!“

Găsi o insuliță ce părea complet pustie, dar care era de fapt poligon experimental. Abia-și montase cortul pe insuliță, că inventatorul se pomeni cocoțat în vârful unei ciuperci uriașe și sinistre, cauzată de o explozie atomică.

Foarte supărat, inventatorul abia reuși să se salveze și să salveze de la dezastru bagheta magică de făcut invenții; inventă iute o navă cosmică și o zbughi în alt Univers, decis să nu mai facă invenții care să se întoarcă împotriva lui și-a altora...

Insomnie, sau poveste despre băiatul foarte grav bolnav

Puțin după miezul nopții, Doctorul, cuprins de disperare, se duse la fereastră. Ninsoarea contenise, un vânt contrariu risipise norii, iar acum, pe cer, trona o lună de zile mari, mai exact, de nopți mari.

Deodată, Doctorul tresări. Observase într-o rază a lunii un Lup traversând poiana în diagonală. Avea un mers atât de liniștit și, trecând prin dreptul ferestrei, îi aruncă Doctorului o privire atât de înțelegătoare, bizară, atât de umană, încât acesta avu un sentiment de ireal.

Se dezlipi de fereastră, se apropie de patul băiatului bolnav, îl ridică încetișor, sprijinindu-l pe pernă. Pleoapele bolnavului se zbătură, în ochii injectați luci febra. Doctorul îi strecură între buze pastila și-l făcu s-o înghită cu puțin ceai. Știa foarte bine că pastilele pe care i le administra băiatului nu sunt suficiente, ar fi fost necesar un medicament mult mai puternic, însă orașul era departe, ninsoarea cumplită din ultimele două zile blocase drumurile, telefonul cabanei nu mai funcționa, pesemne vifornița rupsese firele undeva.

Doctorul își pregăti schiurile, conștient că șansele sale de a ajunge la oraș și de a reveni la timp sunt nule. Mari șanse avea să se rătăcească sau să cadă undeva istovit, să înghețe. Totuși, totuși, trebuia să încerce!

Mulți dintre băieții din clasa a șasea, care se odihneau acum în dormitorul comun, schiau mai bine decât el, dar cum să trimită un copil în puterea nopții, mai ales că, puțin înainte, văzuse un Lup!

Probabil că acum ieșiseră la preumblare toate haitele!

Se pregăti să-l trezească pe cabanier pentru a-l instala la căpătâiul bolnavului, când, deodată, ușa scârțâi imperceptibil și-și făcu apariția Paul M., un mic diavol de puști ce legase, cu puțin înaintea vacanței, clopoțelul de coada unei mâțe, care mătă speriată, fugise pe coridoare dând o... *pauză falsă!*

Doctorul îl întrebă ce e cu el, de ce nu doarme, diavolul de Paul M. îl privi pe colegul său bolnav, apoi examinează cu un ochi critic pregătirile Doctorului.

— Mergeți la oraș după medicamente?

Doctorul făcu semn că da și duse degetul la gură pentru ca Paul să vorbească mai încet.

— Nu vă supărați, zise băiatul, dar nu veți ajunge niciodată. Nu aveți antrenament și sunteți... cam bătrân. Voi merge eu cu Mihăiță, suntem cei mai buni schiori din școală, Mihăiță e gata îmbrăcat...

Doctorul clătină din cap, nici vorbă de așa ceva. Paul insistă, insistă și Mihăiță, care și apăruse cu schiurile pe umăr, când, iarăși imperceptibil, ușa scârțâi și intră Lupul.

— O fiară! tresări Doctorul și apucă un băț de schi.

— Potolește-te, Doctore, nu sunt o fiară, nici măcar lup, sunt un câine, zise Lupul, care învățase multe din experiența vieții. Am venit să vă ajut. Știu că aveți aici un băiat grav bolnav.

— Cum ai putea să ne ajuți? se miră Doctorul.

— Am să vă aduc medicamentele necesare, scrie numai rețeta! Ai încredere în mine, Doctore!

— Imposibil! Așa ceva nu s-a mai văzut, Lupule!

— Nu sunt Lup, ci câine, insistă Lupul. Și apoi, n-aveți altă șansă! Nimeni dintre voi nu poate să ajungă la o farmacie!

— Dar tu poți?

— Da! Cunosc pădurea și cotloanele și am mulți prieteni!

— Vai de mine, tot niște lupi?

— Nu sunt lup, Doctore, pricepe odată! Cel puțin azi, nu sunt lup. Scrie repede rețeta!

Lupul goni printre nămeți cât îl țineau puterile.

Ajunse la farmacia pădurii, unde farmacist și doctor de serviciu era chiar Bursucul.

Lupul căzu, gâfâind, și prezentă rețeta.

— Nu am acest medicament, spuse, regretând, Bursucul.

— Du-te la Urs, să meargă el mai departe, eu nu mai pot!

— Ursul doarme, nu se mai trezește până în primăvară.

— Am uitat, de ostenit ce sunt..., suspină Lupul. Cine are locuința cea mai apropiată?

— Cum, cine? Vulpea. Mă duc, rămâi aici de pază!

Bursucul ajunse târâș-grăpiș la Vulpe, care șerpui imediat către culcușul Iepurelui. Iepurele înlemni.

— Nu te mănânc! îl liniști Vulpea. În orice caz, nu acum. Ia rețeta asta și tunde-o către Jder, e caz de viață și moarte!

Urecheatul fugi ca vântul până la bordeiul Jderului. Acesta ajunse cât putu de iute la hanul lui Bală. Trezit

din somn, Bală se înfurie, dar când pricepu despre ce era vorba, sări în cizme, își puse cel mai gros cojoc, cea mai mare căciulă și, având rețeta în buzunar, își croi drum până la locuința Ceasornicarului. Dumirindu-se asupra cazului, acesta săltă pe schiuri și, în scurt timp, îi preda ștafeta lui Halalaie Visătorul.

Visătorul ajunsese cu bine la oraș, găsi imediat farmacia de gardă, luă medicamentul, care circulă înapoi în sens invers, adică: Halalaie – Ceasornicarul – hangiul Bală – Jderul – Iepurele – Vulpea – Bursucul – Lupul.

Orizontul încă nu apucase să se albăstrească a dimineată, când Lupul se ivi la cabană cu medicamentul mult așteptat.

Doctorul n-avu timp să se minuneze, luă seringă pregătită și-i făcu băiatului bolnav o primă injecție. Ostenit, căzu apoi pe un scaun. Brusc deschise ochii, exact când trebuia să facă a doua injecție.

– Unde e?

– Cine? întrebă micul Paul M.

– Cum, cine? Lupul...

– Zicea că nu e lup, ci câine.

„Ciudat! gândi Doctorul, efectuând următoarea injecție. Nimeni n-are să mă creadă de voi povesti...”
Și iar se aplecă deasupra băiatului bolnav.

Către orele șapte dimineța, pe fruntea bolnavului se iviră mărgele de transpirație. Febra începea să scadă.

Către amiază, băiatul fost „grav bolnav“, căruia acum îi mergea mult mai bine, mâncă un pic de supă și un pic de rasol, iar apoi colegii îl vizitară, povestindu-i cum, în toiul nopții, un lup mare și, firește, cenușiu, adusese medicamentul. Băiatul zâmbi și

nu crezu. Îl întrebă pe Doctor, care, încercănat de nesomn, dar fericit, zâmbi, nu dădu un răspuns, ci un sfat: „Acum ești ca și vindecat. Trebuie să dormi!“

În amurg, când zăpezile deveneau albastre, Doctorul pipăi ușor fruntea bolnavului. Apoi se duse la fereastră, aceeași fereastră.

Între două tufișuri stătea Lupul. Se priviră în ochi.

Doctorul dădu din cap: „Totul merge bine, îți mulțumesc!“

Lupul nu dădu din cap, el nu era om, nu cunoștea acest gest, dar, satisfăcut, dispăru.

A doua zi dimineată, în timp ce băiatul se afla în convalescență și în afara oricărui pericol, Doctorul ieși însoțit de bătrânul cabanier, un om al muntelui. Da, erau „amprente“ unui lup mare, certifică „specialistul“.

Urmele urcau pe niște trepte invizibile, pierzându-se în adâncul pădurii.

Doctorul nu e nici azi în stare să afirme cu toată certitudinea cine i-a adus streptomicina care a salvat viața copilului.

Balada ghețarului

A fost odată un munte mare și semeț. Din depărtări, călătorul ostenit, gata să se prăbușească în mijlocul șesului galben și prăfos, observând muntele, cuprins de o nouă îmbărbătare, șuiera printre dinți: „Iată muntele, muntele!!! Curaj!”

Și se târa mai departe...

Muntele trăia o viață a lui, mândră și solitară.

Mândru și solitar și cu fruntea mângâiată de aripile șoimilor, răcorit de umbra pădurilor eterne și nimeni – nimeni – n-a bănuțit vreodată că sub munte și în munte își ascundea ființa un ghețar imens, alb și viu, sculptat de milenii în roca sură și portocalie, un ghețar de la începutul lumilor, ramificat și haotic, cu mari goluri interioare prin care galopau ecouri venite din adâncuri, glasuri nemaiauzite de care se bucura numai el, ghețarul, cu stalagmite și stalactite ce alcătuiau o arhitectură misterioasă și primară.

Așa trăia ghețarul. Și așa trăia muntele.

Între ghețar și munte, trăia și Timpul.

Pe munte boncăluiau cerbi și urlau haite cenușii de lupi, iar printre perdelele ploilor oblice săltau arcuit râșii către vreo pradă.

Se iviră și oameni ce-și puseseră în gând să cucească muntele, și prima echipă pieri, dispăru definitiv, încă 'nainte de a atinge buricul gigantului, dar deșertăciunea amorului propriu împinse alte și alte

echipe ce-și înfipseră pioleții și carabinele în pieptul, în umerii, în gâtul muntelui, pieriră pe rând cu toatele, până ce, într-o zi, doi supraviețuitori ridicară un steag victorios în punctul cel mai înalt; și nu mai are importanță dacă au reușit să coboare înapoi teferi și vii.

Muntele cel semeț continua să rămână o mare atracție, dar despre ghețar nu știa nimeni, căci se ținea ascuns, și nimeni n-a aflat despre boala sa.

Fiindcă ghețarul de sub munte și din interiorul muntelui s-a îmbolnăvit grav. De o boală specifică ghețarilor. Cu totul incurabilă.

Boala imensului ghețar era un firicel subțire de apă ce țâșni din munte sub formă de izvor, chiar la o răscruce, jos, spre bucuria drumeților. Ei afirmară că nu mai sorbiseră o apă atât de rece, limpede și gustoasă. Era rece fiindcă provenea direct din ghețar, dulce fiindcă trecea prin coapsa muntelui dizolvând săruri importante, care-i dădeau frăgezime și tărie. Și era limpede fiindcă provenea dintr-o maladie incurabilă.

Ghețarul înțelese ce se petrece cu el și se resemnă. Muntele continuă să fie semeț, cu toate că sub el, încetul cu încetul, se căsca un gol din ce în ce mai amenințător. După un mare interval de timp, veni clipa și ghețarul muri.

În același moment, continuând să nu înțeleagă ce se petrece, sorbit de neanturi, se prăbuși și muntele, târând în prăpastie cerbi, lupi, codri.

Se prăbuși fără să înțeleagă de ce, mirându-se doar, poate.

Și nu mai fu munte.

Și nici vreun ghețar nu se mai născu pe-acolo. Împreună cu ghețarul, muri și boala sa.